

Unga vän!

Sag, kännes det ej godt att möta vänskap och kärlek, att ega någon, till hvilken man kan blicka upp med förtroende, af hvilken man kan vänta skydd, då den onda dagen kommer? Klappar

ej hjärtat friskare och friare i kretsen af dem, hvilka vi veta gärna vilja dela med oss lek och sorg lika?

Huru ginge det väl med oss om vi inga vänner ägde, om vi ej finge röna kärlek, då vi ej på egen hand kunna slå oss ut?

Men det, som vi människor behöfva, behöfva också alla andra lefvande varelser. Och vi människor, som fått mer än de af detta lifvets goda, äro skyldiga att dela med oss åt dem, som äro fattigare än vi, vi mena nu närmast *djuren*.

Tag därför djuren i din vård! Lär dig älska och beskydda dem och uppmäna dina jämnåriga att följa ditt exempel!

Djuren lida för människans onskas skull. Försök därför att lindra deras plågor, du gör därigenom också människorna lyckligare, ty du betalar på detta sätt en del af deras skuld.

Och unga vän! Du, som en dag, då du blir äldre, genom dina handlingar skall länka ditt fosterlands öden, kan ej göra det på det rätta sättet, om du ej redan från barndomen lärt dig att man blott genom vänskap och kärlek till det goda och sanna kan sprida frid och lycka omkring sig. Eftersträfvad därför denna lärdom och vet tillika, att, om du är hård och kärlekslös mot andra, skall du äfven själf fullt få smaka det bittra i lifvet, få vandra olyckans tunga stig. Är du däremot god mot andra, skall dig gå väl, lyckans sol skall i rikt mått stråla dig till mötes.

Låt oss till slut berätta något för dig.

Den tioårige Walter var svårt sjuk och doktorn trodde att han var nära döden. Hans kinder voro feberheta och ögonen hade en ovanligt stark glans. Oroligt klagande kastade han sig af och an i sin lilla säng.

Modern, som stod vid sidan af bädden, lade sin kyliga hand på gossens panna.

„Barn“, sade hon lugnande, „snart får du ro och hvila. Du går till himlen; där är allt ljus, glädje och vackert och där finnas inga plågor mera.“

„Dit vill jag icke“, svarade gossen häftigt, i det han satte sig upp i bädden.

„Hvarför säger du så?“ undrade modern förskräckt.

„Därför att morbror har sagt att Tello ej är i himlen. Om jag ej får se honom där, så vill jag icke gå dit heller. Tello var den snällaste hund i hela staden!“ och gossen snyftade högt.

„Var lugn, mitt barn“, tröstade modern. „Gud är rättvis, därför låter han nog äfven djuren få det bättre, om det ock kan räcka länge innan de komma till himlen. Du får nog engång se Tello igen. I himlen finnes det rum för *alla lefvande väsenden*. Det är meningen att vi skola hjälpa hvarandra framåt, så att vi slutligen alla mötas där.“

„Då går jag gärna till himlen, mor“, sade gossen. Och så knäppte han ihop sina små händer och välsignade äfven alla djur på jorden.

Det borde hvarje gosse och flicka göra. Det skulle bringa lycka ej blott åt djuren, utan äfven åt barnen själfva.

V. Lindman.

Constance Ullner.

